

Celebracja wspólnoty

Temat: Radość Ewangelii radością serca

Czas: 45 min

Grupa docelowa: ok. 40 osób

Cel dydaktyczny:

Uczestnik potrafi wskazać różnicę między wesołością a prawdziwą radością,
Uczestnik wie, że prawdziwą radość zapewnia mu żywa relacja z Panem Bogiem

Cel wychowawczy:

Uwrażliwienie uczestników na związek pomiędzy Dobrą Nowiną a radością serca,
Wzbudzenie chęci życia radością Ewangelii i dzielenia się nią z innymi

Środki dydaktyczne: odpowiednie fragmenty tekstów w dwóch egzemplarzach na grupę, wypisane hasła do zabawy, cytaty z Pisma Świętego o radości na kartkach dla każdego, gitara (do piosenki na koniec) oraz tekst piosenki w większej ilości lub dostęp do rzutnika, aby go wyświetlić (osoba za to odpowiedzialna), długopisy/mazaki i kartki do pracy w grupach

Przebieg:

→ Modlitwa, krótkie przywitanie uczestników, przedstawienie tematu, podział na grupy

Moi drodzy, dzisiaj chcemy wspólnie zastanowić się nad bardzo żywym, zwłaszcza ostatnimi czasy, tematem radości Ewangelii. Papież Franciszek gorąco zachęca każdego z nas, jak tu siedzimy, aby radość Ewangelii stawała się codziennie radością naszego serca i abyśmy potrafili się nią dzielić z innymi. My ze swojej strony zapraszamy do wspólnej zabawy, która – mamy nadzieję – zakończy się wielką radością serca 😊

→ Kalambury [ok. 15-20 minut] - po jednym ochotniku z drużyny w parach przedstawiają obu grupom sytuacje, które oni muszą nazwać

Hasel jest 5 - są to sytuacje, którym towarzyszy uśmiech.

- 1 - jedna osoba obdarowuje prezentem drugą (która jest zadowolona z prezentu)
- 2 - małżeństwo cieszy się z wiadomości, że będą mieli dziecko
- 3 - nauczyciel daje dobrą ocenę uczniowi (który się cieszy)
- 4 - koledzy opowiadają sobie dowcipy (i się z nich śmieją)
- 5 - jedna osoba pomaga starszej przy niesieniu ciężkich zakupów (i przy tym wesoło rozmawiają)

→ Podsumowanie kalambur - jest wiele sytuacji w życiu, które wywołują uśmiech, ale ten uśmiech ma różne źródła. Są sytuacje wesołe, przyjemne i radosne. Nasza krótka zabawa też potrafi wywołać uśmiech. Prawdziwa radość jednak wyróżnia się swoją trwałością i wewnętrznym spokojem. Przyjemności i bycie wesołym to rzecz jasna nic złego, wszystkie z definicji nawiązują w pewien sposób do radości, ale radość dla chrześcijanina ma inne źródło - to sam Pan Bóg jest dawcą radości. Nasze serce często doznaje radości, mniejszych

i większych, ale to jedynie w Bogu może odnaleźć tę radość, którą może się bezpiecznie dzielić nic z niej jednocześnie nie tracąc.

Posłuchajmy fragmentu, który rozpoczyna Ewangelii Gaudium, adhortację papieża Franciszka: *„Radość Ewangelii napęłnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość.”*

→ Podział na 4 grupy – dwie dotychczasowe grupy dzielimy na pół [rozdzielenie zadań i praca w grupach - 10 minut] Zaznaczamy, że rezultaty pracy będą później prezentowane.

Grupa 1 – Dostaje fragmenty Ewangelii o radości – grupa ma za zadanie wybrać jeden fragment i spróbować opisać emocje i uczucia osób tam występujących, mając na uwadze temat celebracji czasu dla wspólnoty (radość serca)

Grupa 2 – Ma za zadanie wypisać przyczyny braku radości w świecie i ryzyko utraty radości oraz zaproponować sposób, w jaki można temu zaradzić. Podstawą do rozważań będzie fragment z EG + tekst piosenki "Radość przemienionych serc" (zwrócić uwagę na "rady" jakie są w niej zawarte)

Grupa 3 – Jej zadanie polega na odpowiedzi na pytania: Jakie są konsekwencje doświadczenia szczęścia z Jezusem według papieża? Jaka droga przewidziana jest dla radosnego chrześcijanina? Na czym ona może polegać w praktyce (dom, studia, praca, szkoła, oaza, znajomi) – mogą to być konkretne sytuacje z życia członków grupy, jeśli takie są i chcą się nimi podzielić. Podpowiedzią do rozważań oprócz fragmentu EG może być tekst "Radość zaskakuje" księdza Marka Dziewieckiego oraz tekst piosenki "Radość przemienionych serc" (zwrócić uwagę na „dobro mnożysz gdy dzielisz je” - w jaki sposób?)

Grupa 4 – Jej zadaniem jest ułożyć modlitwę o radość, zaproszenie Jezusa do swojego życia na podstawie fragmentu z EG.

Prezentacja rezultatów pracy w grupach - 10 minut

→ Podsumowanie - Radość ukazana w Ewangelii jest prawdziwą radością serca, która jest bardzo potrzebna ludziom i światu. Mamy być radosnymi chrześcijanami, a więc takimi, którzy wychodzą do drugiego człowieka, szukają jego szczęścia i jego radości. To w Bogu upatrujemy dawcę wszelkiej radości - zarówno cudzej jak i naszej. Nie ma bowiem radości bez miłości - tego bezinteresownego daru z samego siebie. Ksiądz Blachnicki mówi o radości w następujący sposób: „Radość bowiem jest przejawem, symptomem życia, pojawia się po prostu jak kwiat, tam gdzie jest życie.” (cytat za ks. Franciszek Blachnicki o Noworocznej Oazie Modlitwy – blachnicki.oaza.pl)

→ Modlitwa (jako jeden z rezultatów pracy w grupach)

→ Można też zaśpiewać piosenkę OŻK 2014/2015 „Radość przemienionych serc” [ok. 5 minut]

Tekst piosenki można wyświetlić za pomocą rzutnika, bądź mieć przygotowane wydruki w odpowiedniej ilości.

→ Podziękowanie: Mam nadzieję, że ten czas wzbudził w nas chęć do czerpania prawdziwej radości za darmo u jej Źródła i dzielenia się nią z drugim człowiekiem. Na koniec każdy może wylosować sobie fragment o radości z Pisma Świętego, bo całe Słowo, jakie zostawił nam Bóg jest przepelnione zachętą do radowania się!

Dziękuję za wspólnie spędzony czas.

Na koniec każdy z uczestników losuje kartkę z fragmentem z Pisma Świętego, traktującym o radości.

Załączniki:

Fragmenty dla grupy 1:

- Łk 1, 39-56
- J 3, 27-30
- J 5, 9-11
- J 16, 19-23
- J 20, 19-20
- Łk 10, 17-24

Grupa 2 korzysta z:

2. Wielkim ryzykiem w dzisiejszym świecie, z jego wieloraką i przygniatającą ofertą konsumpcji, jest smutek rodzący się w przyzwyczajonym do wygody i chciwym sercu, towarzyszący poszukiwaniu powierzchownych przyjemności oraz izolującemu się sumieniu. Kiedy życie wewnętrzne zamyka się we własnych interesach, nie ma już miejsca dla innych, nie liczą się ubodzy, nie słucha się już więcej głosu Bożego, nie doświadczają się słodkiej radości z Jego miłości, zanika entuzjazm związany z czynieniem dobra. Również wierzący wystawieni są na to ryzyko, nieuchronne i stałe. Wielu temu ulega i stają się osobami urażonymi, zniechęconymi, bez chęci do życia. Nie jest to wybór godnego i pełnego życia; nie jest to pragnienie, jakie Bóg żywi względem nas; nie jest to życie w Duchu rodzące się z serca zmartwychwstałego Chrystusa. (Ewangelii Gaudium)

Teksty grupy 3:

9. Dobro zmierza zawsze do dzielenia się. Każde autentyczne doświadczenie prawdy i piękna szuka swej ekspansji, a każda osoba przeżywająca głębokie wyzwolenie zyskuje większą wrażliwość wobec potrzeb innych ludzi. Dzielenie się dobrem sprawia, że ono się umacnia i rozwija. Dlatego jeśli ktoś pragnie żyć z godnością oraz w całej pełni, nie ma innej drogi, jak uznanie drugiego człowieka i szukanie jego dobra. Nie powinny więc nas dziwić niektóre wypowiedzi św. Pawła: «miłość Chrystusa przynagła nas» (2 Kor 5, 14); «Biada mi [...], gdybym nie głosił Ewangelii!» (1 Kor 9, 16).

10. Propozycja polega na tym, by żyć na wyższym poziomie, ale nie z mniejszą intensywnością: «Życie umacnia się, gdy jest przekazywane, a słabnie w izolacji i pośród wygod. Istotnie, najbardziej korzystają z możliwości życia ci, którzy rezygnują z wygodnego poczucia bezpieczeństwa i podejmują z pasją misję głoszenia życia innym» Kiedy Kościół wzywa do zaangażowania ewangelizacyjnego, nie czyni nic innego, jak wskazuje chrześcijanom prawdziwy dynamizm osobistej realizacji: «Odkrywamy tu następne głębokie prawo rzeczywistości: życie wzrasta i staje się dojrzałe w miarę jak ofiarujemy je za życie innych. Misja, w końcu, jest tym» Konsekwentnie, ewangelizator nie powinien mieć cały

czas grobowej miny. Odzyskajmy i pogłębmy zapał, «słodką i pełną pociechy radość z ewangelizowania, nawet wtedy, kiedy trzeba zasiewać, płacząc. [...] Oby świat współczesny, poszukujący czy to w trwodze, czy w nadziei, przyjmował Ewangelię nie od jej głosicieli smutnych i zniechęconych, nie od niecierpliwych lub bojaźliwych, ale od sług Ewangelii, których życie jaśnieje zapałem, od tych, co pierwsi zaczerpnęli swą radość od Chrystusa». (Ewangelii Gaudium)

oraz

ks. Marek Dziewiecki

Radość zaskakuje

Wszyscy tęsknimy za radością. Nikt z nas nie chce być człowiekiem smutnym, załamany czy zrozpaczony. Radość sprawia, że nasze życie odsłania swoje najpiękniejsze oblicze, że z entuzjazmem podejmujemy nasze codzienne obowiązki i że odnajdujemy w sobie siłę do mierzenia się z nieuniknionymi przecież trudnościami. Gdy przeżywamy radość, wtedy nawet nasze ciało staje się zdrowsze i bardziej odporne na choroby. Radość jest wielkim dobrem. Syn Boży przyszedł do nas po to, abyśmy mieli w sobie Jego radość i aby nasza radość była pełna (por. J 17, 13).

Paradoksem radości jest jednak to, że nie możemy jej sobie zagwarantować własną mocą. Wtedy, gdy próbujemy ją zatrzymać lub gdy analizujemy nasze sposoby przeżywania radości, wtedy ona zaczyna tracić na sile i znika. Im bardziej za nią tęsknimy oraz im bardziej jej szukamy, tym bardziej oddala się ona od nas i tym szybciej przemija. Prawdliwość ta nie jest przypadkowa. Otóż skupiając się na dążeniu do radości, niepostrzeżenie oddalamy się od jej źródła.

Źródłem radości nie są bowiem nasze pragnienia czy stany psychiczne. Jedynym źródłem radości są osoby, które kochamy oraz miłość, którą od nich przyjmujemy i którą im okazujemy. To właśnie dlatego dany człowiek doświadcza wielkiej radości wtedy, gdy może pomóc przyjacielowi, a żona czy mąż ogromnie cieszy się z drobnego nawet sukcesu współmałżonka czy z uśmiechu dziecka, które kocha. Ostatecznym źródłem radości jest zawsze jakaś osoba, z którą łączą nas więzi miłości.

Gdy brak jest dojrzałej miłości, wtedy człowiek nie może doświadczyć radości lub jego radość okazuje się powierzchowna i szybko znika. **Nie ma radości bez miłości.** Zasadę tę łatwo wyjaśnić na przykładzie zakochania. Otóż człowiek zakochany z natury skupia się nie na drugiej osobie i jej rozwoju, ale na własnych przeżyciach i potrzebach w obliczu tej osoby, z którą się emocjonalnie związał. Z tego właśnie względu zakochaniu towarzyszy raczej doświadczenie przyjemności niż radości. Przyjemność ta — jak każda przyjemność — okazuje się nietrwała i wiąże się z bolesnymi zmianami nastrojów, z przeżywaniem niepokoju, z rozczarowaniem i zazdrością.

Z powyższych analiz płynie oczywisty wniosek, że radość jest osiągalna jedynie dla tych ludzi, których stać na bezinteresowność i którzy nie są nadmiernie skoncentrowani na samych sobie czy na własnych przeżyciach. Doświadczenie radości jest udziałem jedynie tych, którzy są na tyle dojrzały i szczęśliwi, że **nie skupiają się na dążeniu do radości, lecz na dążeniu do szlachetnego życia.** Tacy ludzie nie podążają za iluzją łatwego szczęścia i nie myślą radości z przyjemnością. Oni wiedzą, że **radość pojawia się wtedy, gdy jej nie szukamy.**

Drogą do radości jest spotkanie się z tymi, z którymi łączy nas miłość i dla których stajemy się bezinteresownym darem. Tu właśnie znajduje uzasadnienie biblijna zasada, że więcej jest radości w dawaniu niż w braniu.

Nie dziwny się zatem temu, że wokół nas coraz więcej jest obecnie ludzi nieszczęśliwych, zazdrosnych czy agresywnych. Są to bowiem ci, którzy nadmiernie skupiają się na sobie i na swoich potrzebach oraz na własnych oczekiwaniach w odniesieniu do innych ludzi. To są ludzie, którzy oczekują miłości od innych, ale sami nie podejmują wysiłku, by kochać. Najbardziej intensywna i najtrwalsza radość płynie z więzi z Bogiem, ze zdumienia Jego obecnością, z zachwyty w obliczu Jego nieodwołalnej i bezinteresownej miłości. Droga do trwałej radości prowadzi zatem poprzez spotkanie z Bogiem. Bóg, który jest miłością, uczy nas bowiem takiego sposobu życia, który owocuje niespodziewaną i zaskakującą radością.

(tekst z http://www.opoka.org.pl/biblioteka/I/IP/radosc_zaskakuje.html#)

Grupa 4 posiłkuje się następującym tekstem:

3. Zapraszam każdego chrześcijanina, niezależnie od miejsca i sytuacji, w jakiej się znajduje, by odnowił dzisiaj swoje osobiste spotkanie z Jezusem Chrystusem, albo przynajmniej podjął decyzję gotowości spotkania się z Nim, szukania Go nieustannie każdego dnia. Nie ma racji, dla której ktoś mógłby uważać, że to zaproszenie nie jest skierowane do niego, ponieważ «nikt nie jest wyłączony z radości, jaką nam przynosi Pan». Kto zaryzykuje, by uczynić mały krok w kierunku Jezusa, tego Pan nie zawiedzie, przekona się, że On już na niego czekał z otwartymi ramionami. Wtedy jest sposobna chwila, by powiedzieć Jezusowi Chrystusowi: «Panie, pozwoliłem się oszukać, znalazłem tysiąc sposobów, by uciec przed Twoją miłością, ale jestem tu znowu, by odnowić moje przymierze z Tobą. Potrzebuję Cię. Wybaw mnie ponownie, Panie, weź mnie w swoje odkupieńcze ramiona». Jak dobrze powrócić do Niego, gdy się pogubiliśmy! Powtarzam jeszcze raz z naciskiem: Bóg nigdy nie męczy się przebaczeniem nam; to nas męczy proszenie Go o miłosierdzie. Ten, który zachęcił nas do przebaczenia «siedemdziesiąt siedem razy» (Mt 18, 22), daje nam przykład: On przebacza siedemdziesiąt siedem razy. Za każdym razem bierze nas w swoje ramiona. Nikt nie może nas pozbawić godności, jaką obdarza nas ta nieskończona i niewzruszona miłość. On pozwala nam podnieść głowę i zacząć od nowa, z taką czułością, która nas nigdy nie zawiedzie i zawsze może przywrócić nam radość. Nie uciekajmy przed zmartwychwstaniem Jezusa, nigdy nie uważajmy się za martwych, niezależnie od tego, co się dzieje. Nic nie może być większe od Jego życia, które pozwala nam iść naprzód. (Ewangelii Gaudium)

Tekst piosenki roku OŻK 2014/2015 – „Radość przemienionych serc”

1. Serce, które usłyszy i przyjmie Słowo Pana,
Serce, które pozwoli, żeby On ocalił je,
Serce, które się nie cofnie przed Miłością, co wyzwala,
Pozna radość, dotknie pełni, odnowi się.
Chrystusowe orędzie, obietnica uczniom dana
Mroki duszy rozjaśnia, daje moc, by dalej iść.
Gdy otwierasz się na łaskę, która płynie ze Spotkania –

Tej radości nikt nie zdoła odebrać ci!

Ref. Wstań i idź! Pan cię wzywa,
Jego miłość przynagla wciąż.
Tam gdzie ludzkich serc miliony,
Samotnych, pogubionych,
Zabierz radość, którą z Ducha w sobie masz.
Głoś i czyn! Lęk swój odrzuć.
Źródło tryska – zanurz się w Nim.
Nie ustawaj, żyj w nadziei –
Dobro mnożysz, gdy dzielisz je.
Niech świat cały pozna radość, w której trwasz,
Radość przemienionych serc.

2. Ci, co Prawdę przyjęli, chcą jednoczyć się w radości,
Życie zmieniają w misję, jako dar dla braci swych.
Biada nam, jeśli to Słowo zostawimy tylko sobie:
Pan jest blisko! Jego znakiem – chwalebny Krzyż!

3. W każdym miejscu, w każdym czasie, choćbyś musiał iść pod prąd,
Głośno wołaj, że Pan jest wśród nas z łaską swą.

Ref. Wstań...

Fragmenty dla wszystkich:

Iz 9, 2
Iz 12, 6
Iz 40, 9
Iz 49, 13
Za 9, 9
So 3, 17
Łk 1, 47
J 3, 29
Łk 10, 21
J 15, 11
J 16, 20
J 16, 22
J 20, 20
Ne 8, 10
Ne 12, 43
Tb 11, 18- 19
Est 4, 17h
1 Mch 4, 58
Ps 51, 10
Ps 90, 15
Prz 17, 22
Syr 1, 12

Flp 4, 4

Wydrukowane dwa razy i wymieszane dają nam ponad 40 cytatów. Znaleźć można ich oczywiście więcej.